

“Toen ik in Nederland kwam vond ik de zorg maar ouderwets geregeld, maar al snel wilde ik niet meer terug”

Op 9 januari 2021 is Walter Miller exact 60 jaar werkzaam in de zorg. Op diezelfde dag is Walter tevens 77 jaar geworden. Hij begint en eindigt zijn zorgcarrière in roerige tijden. In zijn leven maakt hij de switch van Schotland naar Nederland en van het ziekenhuis naar de thuiszorg. Als je Walter spreekt en ziet dan weet je het meteen: deze man heeft een prachtig verhaal te vertellen!

Walter gaat vanaf deze maand dan nu echt van zijn pensioen genieten. In de afgelopen 17 jaar heeft hij met veel plezier nog bij HWW thuiszorg gewerkt. Want dat thuiszitten met de VUT vond Walter niks. Maar nu is het dan toch echt zover. Voordat hij ons gaat verlaten, vertelt hij nog graag over zijn ervaringen als verpleegkundige door de jaren heen.

Van TBC naar Corona

Op 17-jarige leeftijd begon Walter als jonge enthousiasteling aan de TBC opleiding in Glasgow. Tuberculose raasde flink door Europa in 1961, waardoor de (te) jonge verpleegkundigen hun opleidingstraject hiermee konden starten. Twee jaar later volgde Walter de 3-jarige opleiding tot A Verpleegkundige (R.G.N.) en vervolgens voltooide hij, als eerste man, de Operatiekamer Verpleegkundige opleiding. Hier startte zijn mooie zorgcarrière.

Walter: “In Glasgow heb ik eerst gewerkt op de TBC afdeling van het ziekenhuis. Die situatie leek enigszins op de situatie met Corona nu; de OK’s lagen vol met patiënten met ernstige longklachten. In 1961 was er gelukkig al een vaccin voor TBC beschikbaar en mijn moeder was al jaren verpleegkundige op de TBC afdeling. Als kind had ik daardoor antistoffen aangemaakt. Ik maakte me dan ook weinig zorgen toen ik daar aan de slag ging. Maar ook toen was het een heftige situatie. Alle patiënten lagen op bedden in 1 grote ruimte bij elkaar. Hoestend, zwetend. De verpleegkundigen en artsen droegen geen beschermingsmaterialen zoals nu met Corona. Men vertrouwde op het vaccin en het eigen immuunsysteem.

Maar het grootste verschil is wel hoe mensen in het dagelijks leven met zo’n ziekte omgaan. Mensen deden met TBC wat er van hen gevraagd werd. Nu doet iedereen maar waar hij of zij zin in heeft. Daardoor maak ik mij nu met Corona meer zorgen dan in die TBC tijd.”

“Ik ben zo blij dat ik gisteren mijn corona-vaccinatie heb kunnen halen. Dat is voor mij echt een opluchting.”

Mooiste tijd in Glasgow

In 60 jaar tijd heb je verschillende werkgevers gehad, zowel in Glasgow als in Nederland. Welke job zal je altijd bijblijven? Walter: “In Glasgow heb ik bij verschillende ziekenhuizen gewerkt bij chirurgie en anesthesie. De mooiste tijd in Schotland waren echter de drie jaren in een kinderenziekenhuis op de operatiekamer. Daar had ik de meeste contact met de patiëntjes en als we even niets te doen hadden dan gingen we naar de couveuse-afdeling om de baby’s te voeden. Dat vonden we echt prachtig. Dat menselijke contact heeft me in dit vak altijd het meeste aangesproken.”

Overstap naar Nederland

Begin jaren '70 is er grote werkloosheid in Schotland waardoor Walter besluit om te emigreren. Ook werkt het niet mee dat de Schotten erg negatief staan tegenover homoseksuelen in die tijd. Walter wilde weg, maar waarheen? Engeland lijkt logisch vanwege de geografie, maar dit was geen optie. Schotten en Engelsen konden niet goed met elkaar opschieten in die tijd. De Schotten voelden zich erg achtergesteld, omdat zij vonden dat ze veel moesten inleveren en weinig terugkregen van de gezamenlijke regering. Via een kennis ontdekte hij Nederland – Den Haag.

Op zijn 27ste besloot Walter definitief zijn koffers te pakken en naar Nederland te verhuizen. Hij komt terecht bij het Rode Kruis Ziekenhuis in Den Haag, waar hij een half jaar in een zusterflat kon verblijven. De Nederlandse zorg vindt echter dat zijn diploma's niet afdoende zijn. Via het Rode Kruis volgt hij de Anesthesie Assistent/Verpleegkundige opleiding van de NZR. Vervolgens werkt hij 5 jaar bij het Rode Kruis op de narcose-afdeling. Een mooie start in ons kikkerlandje.

Heb je ooit spijt gehad van de emigratie?
"Nooit! Maar eerlijk toen ik in Nederland kwam vond ik het allemaal maar ouderwets geregeld. Zo moesten de verpleegkundigen de gebruikte materialen zelf schoonmaken. Dat heb ik in Schotland nooit hoeven doen. Maar in Schotland is de zorg veel hiërarchischer ingericht. In Nederland zijn de zorgverleners veel meer een team. Dat vind ik heel prettig werken!"

Eenzaam in zijn soort

Toen Walter als verpleegkundige begon was hij "eenzaam in zijn soort": een man die verpleegkundige werd, dat was nog erg zeldzaam. Daarnaast valt Walter op mannen, ook dat werd niet door iedereen geprezen. Toch heeft Walter niet ervaren dat dit zijn carrière in de weg heeft gestaan. Walter: "Vooral in Schotland konden sommige oudere chirurgen weleens wat nors uit de hoek komen, maar ik heb nooit echt discriminatie ervaren op de werkvloer."

Met zijn toenmalige partner heeft Walter een aantal jaar in de omgeving van Zeist gewoond en ook daar bij diverse ziekenhuizen op de anesthesie en chirurgie-afdelingen gewerkt. Ook hield hij zich bezig met pijnbestrijding. Een onderwerp dat hem in zijn latere jaren heel erg boeide. Uiteindelijk keerde hij terug naar Den Haag waar hij zijn verpleegkundige roots weer vond bij HWW zorg.

Back to The Hague, in dienst bij HWW zorg

Walter werkt bij HWW wijkzorg vanaf zijn 60ste en heeft het hier erg naar zijn zin gehad. Walter: "Ik ging bij de thuiszorg echt terug naar mijn verpleegkundige roots waarbij het draait om direct contact met mensen. Het is veel persoonlijker dan het werk in de ziekenhuizen. Ik heb niet eerder aan thuiszorg gedacht omdat dit vroeger niet zo uitgebreid werd aangeboden. In Glasgow had je bijvoorbeeld 1 verpleegkundige voor de hele stad. Ik zag er toen dus geen optie in. Maar ik ben blij dat ik het nog heb leren kennen!"

Walter sluit zijn carrière af bij wijkteam 442 (Leyenburg). Daarvoor is hij bij verschillende wijkteams van ons ingezet. Walter: "Het is echt heel fijn om in zo'n topteam van HWW zorg te werken. Ik heb het als een warm bad ervaren waarbij ze mij als (oudere) collega aangepaste routes hebben gegeven en altijd met me meedachten. Ik wil mijn collega's daar graag voor bedanken. Het volgende wil ik nog aan ze meegeven: ondanks de tijdnood, blijf de cliënten altijd die persoonlijke aandacht geven. Mensen hebben daar, zeker in deze tijd, enorme behoefte aan."

